

Farní list

SUŠICE, PETROVICE, SVOJŠICE, KOLINEC, MLÁZOVY, RABÍ, BUDĚTICE, HŮRKA, MOUŘENEC,
DLOUHÁ VES, KAŠPERSKÉ HORY, HARTMANICE, REJŠTEJN, SRNÍ, PRAŠILY, DOBRÁ VODA

KVĚTEN
LETNICE

č. 4 / 2013 (106)

ÚVODNÍK

V následujícím měsíci chceme zvláště uctívat Pannu Marii Bohorodičku a povždy Pannu, která nám ukazuje bezpečnou cestu za Kristem. Jediný způsob jejího pravého uctění je, podle mého, jednání podle jejího příkladu. Můžeme tisíckrát rozjímat o obdivuhodnosti jejího ANO, ale nic nám to neprospěje, nebude-li také náš život naplněn touhou plnit vůli Boží: „Jsme jen služebníci...“ Každý křesťan chce „celým“ srdcem plnit vůli nebeského Otce, ale když po nás Bůh skutečně něco chce, jsme mnozí plni výmluv a nářku nad těžkým údělem. Takže, když nám Bůh postaví do cesty výzvu v podobě přání biskupa, neřekneme: „je to pro nás obtížně přijatelné.“ Ale spíše řekneme: „Proč nám to ten biskup dělá?“

nebo něco podobného. Slovo biskupa je však pro mě zcela určitým vyjádřením Boží vůle. Z Boží prozřetelnosti se totiž nevymyká vůbec nic a nikdo!

Lidé tohoto světa si mohou stěžovat, nadávat, stávkovat, nebo psát petice. Křesťané však mají ještě jednu možnost. Ptát se Boha i svého srdce: „Co mi Bůh nabízí v této nové situaci?“ „Co dobrého z toho může vzejít.“ „Jak mohu být více prospěšný v církvi?“ „Kterými dary mohu sloužit bratřím a sestrám?“ ... Když Duch svatý povolává kněze na jiné místo, pak této kněz zpravidla řekne s velikým úsilím své ano Boží vůli zprostředkované biskupem. Farní rodina, která tohoto kněze vysílá do nové farnosti se na tomto úkolu také velmi silně podílí, jako korintská obec s láskou vysílá sv. Pavla do další misijní oblasti. Můžeme se inspirovat těmito prvotními církvemi. Odpovídá totiž křesťanské lásce, aby se farnost ze které je kněz vyslán, modlila za farnost do které je poslán.

Tím, že budeme všechno v církvi komentovat a ke všemu se vyjadřovat, nebo si stěžovat, nic nezlepšíme (spíše naopak!). Přijměme tedy od Boha to dobré, ale i nepříjemnosti a i to, čemu nerozumíme. Maria to vše uchovávala ve svém srdci a nikdy si neztěžovala, ale spíše chválila Boha i v těžkostech, Dějala vše co Ježíš řekl a s prostotou služebnice, přijala od Boha vše – radostné i bolestné. Modlitbou, mírností, osobní podporou provázela Ježíše i učedníky od počátku v jejich poslání, na jejich cestě hlásání evangelia všem potřebným.

P. Jenda

Milí přátelé,
po trochu
vleklé zimě je tu
opět jaro a
s ním i mnoho
radostného dění.
Vedle hlavní
jarní radosti,
oslavy Kristova
zmrtvých-
vstání, přiblížil

se i měsíc věnovaný Jeho matce, Panně Marii. Na co se tedy v květnu můžeme těšit?

Především samozřejmě na obvyklé **májové pobožnosti!** Bratři kapucíni vyjádřili přání, aby některé dny v týdnu měli volné. P. Tomas zase chystá – podobně jako loni – velkou oslavu Těla a Krve Páně, tedy „Božího Těla“ na Andělíčku – což je jeden z květnových čtvrtků. Podobně hezky lze na Andělíčku oslavit i slavnost Nanebevstoupení Páně (opět čtvrtek) – symbolicky právě na „hoře“. Z toho nakonec vyplynulo, že letos zahájíme poutní sezonu na Andělíčku už v květnu a mše sv. s následující májovou pobožností budou takto:

- v pondělí (o. Václav), úterý (o. Tomas) a středa (o. Jenda) v děkanském kostele;
- ve čtvrtek (o. Tomas) na Andělíčku;
- v pátek, v sobotu a v neděli (o. Serafín a bratři kapucíni) v klášteře.

Začátek bude vždy v 18.00 mší svatou a na ni bude navazovat májová pobožnost.

Hned na první květnovou sobotu jsme připravili už 5. ročník **pěšího putování za Pannou Marií do Strašína**. Jako obvykle vyrazíme s bratry kapucíny v 9.00 od kostela sv. Václava a ve 14.00 završíme putování mší sv. ve Strašíně. Autobus pro ne-chodce vyjede ve 13.30 také od kostela sv. Václava a po mši sv. nás všechny doveze zpět do Sušice.

Ve středu 8. května, kdy si s celou společností státním svátkem připomínáme konec druhé

světové války, se vypravíme **do Kladrub u Tachova**, kde plzeňská diecéze bude slavit 20. výročí svého vzniku. Autobus bude odjíždět od děkanského kostela v 7.30 hod. V Kladrubech se můžeme těšit na přednášku mons. Aleše Opatrného „Víra jako cesta čili o chození ve víře“, na mši sv. s biskupem Františkem Radkovským a po polední přestávce na občerstvení i na slavnostní koncert. Možná bude také prohlídka klášteřa.

Cyklus přednášek P. Tomase van Zavrela k Roku víry bude pokračovat ve čtvrtek 9. a 23. května, vždy v 19.30 v komunitním centru v Sušici.

V sobotu 11. května se **duchovní obnovou** připravíme na slavnost Seslání Ducha svatého, kterou letos prožijeme s biskupem Pavlem. Obnovu, která začne v 15.30 v klášteře, povede P. Vendelín Zboroň z Velhartic. Podrobný program je na plakátku.

Svatodušní víkend bude opravdu nabitý! V pátek 17. 5. v 19.30 se určitě v velikém zájmem zaposloucháme do **přednášky Kateřiny Lachmanové** s názvem „Hranice v mezilidských vztazích“. V sobotu 18. 5. se můžeme vypravit na **Mouřenec**, kde s německými rodáky a generálním vikářem mons. Adolfem Pintířem mši sv. ve 14.00 oslavíme 20 let obnoveného života v tomto krásném koutě Šumavy. Večer pak bude slavena **svatodušní vigilie** – velmi podobná oné velikonoční – v 19.00 v Kašperských

Horách a ve 21.00 v Sušici. Vyvrcholením víkendu pak bude slavnost **udělování svátosti biřmování** při mši sv. v neděli 19. 5. v 9.00 v děkanském kostele sv. Václava. Ranní mše sv. nebude (v Kašp. Horách ani v Sušici), „devátou“ povede světící českobudějovický biskup Pavel Posád a po jejím skončení jste všichni zváni na popovídání na faře a farní zahradě (kterou v těchto dnech s velikým zápalem uklidila a upravila parta farníků – vřelé díky!).

V pátek 24. května se koná v několika zemích střední Evropy **Noc kostelů**. Také my se opět připojíme – podobně jako loni se to vhodně propojí se Sušickými slavnostmi. Letos je připraven program ve třech sušických kostelech: u sv. Václava, sv. Felixe a u Matky Boží, Panny Marie. Koordinátorky programu, Anežka a Marie Nových, jsou vděčné za každého spolupracovníka, který pomůže program zajistit a všem návštěvníkům přiblížit nejen kostely, ale také život našeho farního

společenství. Informace lze najít na www.nockostelu.cz.

Slavnostním završením mariánského měsíce pak bude **slavnost Těla a Krve Páně**, kterou ve čtvrtek 30. 5. od 18.00 na Andělíčku za doprovodu Solovačky povede P. Tomas van Zavrel.

Na radostné a Bohem požehnané prožívání celého mariánského května se spolu s vámi těší

P. Václav

ROK VÍRY

ROK VÍRY 2012 2013

Smyslem Roku víry ovšem není jen vzpomínat na koncil. Jde o to „... podpořit nové obrácení k Pánu Ježíši a znovuoživení víry, aby se tak členové církve mohli stát věrohodnými a radostnými svědky zmrtvýchvstalého Pána v dnešním světě, svědky schopnými přivádět množství těch, kteří stojí u „bran víry“. I dnes platí slova sv. apoštola Jana: „Nad světem zvítězilo právě toto: naše víra.“ (1 Jan 5,4). Pán Ježíš začíná své veřejné působení: „Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ Vírou se člověk stává silný a mocný. Často ve svém životě dokáže i to, co se zdá být nemožné či nesplnitelné. Alžběta Pannu Marii blahoslaví za to, že „uvěřila, že se splní to,

co jí bylo řečeno od Pána“.

Člověku nestačí jen víra např. v nějaký pokrok a nestačí mu si navzájem pomáhat a důvěřovat si. Člověk může dát jinému člověku jen to, co je v jeho mnohdy jen omezených silách. Nutně potřebuje Boha, jeho dobrotu a lásku. Jeho moc, slávu a odpuštění.

Víra není nějaká ideologie. Věřit, to znamená přijmout jistá pravidla a těmi se ve svém životě řídit. Víra v Boha znamená přijmout Boha jako svého Pána, důvěřovat jeho slovu, jeho vedení a žít pro něj v každém okamžiku svého života.

Rozhodnutí Svatého otce vzdát se služby nejvyššího pastýře, nástupce sv. Petra a náměstka Krista na zemi, jakkoli nás překvapilo a zaskočilo, je projevem jeho živé víry. Vyjádřil to i ve zdůvodnění své rezignace. Je přesvědčen, že právě toto od něho v této chvíli Bůh žádá. My jsme toto jeho naprosto svobodné rozhodnutí přijali a věříme, že Kristovo „brány pekelné ji nepřemohou“ se v dějinách naplňuje i v této

chvíli. Děkujeme Benediktu XVI. že nás, Boží lid, provedl úskalím téměř 8 let pro církve v tak nesnadné době. Jeho moudrost, vzdělanost, živá víra a láska k Bohu i k člověku, byly a stále zůstávají nadějí pro každého z nás!

Když před padesáti lety Jan XXIII. svolal II. vatikánský koncil, vyvolalo to velké překvapení, ale také očekávání.

Vzbudilo to ale i naději, že církve hlouběji pochopí místo, které jí Bůh dal, aby mohla srozumitelnějším způsobem předávat evangelium, jež jí bylo svěřeno, člověku dnešní doby. Dnes se můžeme ptát do jaké míry se podařilo tento mimořádně náročný program, který koncilu načrtl papež – kardinál Roncalli naplnit. Někteří srovnávají život církve před a po koncilu a říkají ne. Argumentem bývá snižování počtu katolíků v některých částech světa, zvláště v Evropě. Nelze tím ale říkat, že právě koncil může za tento úpadek. Žádný koncil v minulosti nepřinesl plody hned. Sv. Basil dokonce přirovnává situaci církve po prvním ekumenickém koncilu v Niceji (rok 325) k námořní bitvě uprostřed bouře.

Koncil hovoří o církvi jako o Božím lidu a ten se skládá z jednotlivých věřících. Každý z nich se přitom vydává „do bran víry“ v jiný čas (mnozí z nás v době koncilu ještě nebyli na světě). Cesta víry, kterou se vydal, trvá po celý život. Jinak tomu nebylo ani po Tridentském koncilu, kdy jeho velký propagátor sv. Karel Boromejský zavedl do své milánské diecéze mnoho novinek a liturgických reforem na základě rozhodnutí koncilu. Plody jeho působení zůstávají živé i několik století poté.

Podobně je i na „služebnících Božích a strážcích Božích tajemství“ dneška, aby dovedli Boží lid ve víře dál. Toto konali poslední velcí papežové bl. Jan Pavel II. i Benedikt XVI. a bude tak jistě konat i nedávno zvolený Svatý otec František.

Právě probíhající Rok víry je

mimořádnou příležitostí, abychom prohloubili svou víru. A nás věřící v české a moravské církevní

provincii k tomu vybízí i nadcházející významné výročí, které si právě v Roce víry připomínáme. A tím je 1150 let od příchodu svatých věrozvěstů Konstantina (Cyrila) a Metoděje na Velkou Moravu!

Václav Pikeš

OSLAVA VELIKONOC V KOLINCI

Mnozí lidé redukuje svátky velikonoční pouze na neděli a pondělí a tím pro ně velikonoce končí. Ne tak pro nás věřící, pro nás velikonoční doba trvá až do neděle seslání Ducha svatého. Celou tu dobu se můžeme radovat ze vzkříšeného Krista a můžeme oslavovat, tedy to vlastně můžeme celý rok, ale v této době to můžeme prožívat mnohem intenzivněji. A takovou oslavu Velikonoc a radost ze vzkříšeného Krista ve velikonočním týdnu prodělaly i děti v křesťanském klubu v Kolinci.

Oslava se konala jako obvykle ve čtvrtek, kdy se schází děti na křesťanském klubu, a tentokrát

přišlo slavit 13 dětí. Starším žákům odpadla tento den hodina výuky náboženství, aby oslava mohla být delší. Bohužel počasí nebylo moc jarní spíš zimní, proto se oslava

z většiny musela odehrávat pod střechou v teple místní knihovny nebo alespoň v kostele.

Začátek však přece jen byl venku. Děti totiž měly jedinečnou možnost navštívit prázdný hrob (jako hrob posloužila studánka v místním parku), kde zbyly jen pruhy plátna. Zde si přečetly evangelium radostné zvěsti, jak přišla Marie Magdalská brzo ráno k hrobu a uviděla prázdný hrob a tak to běžela povědět Šimonu Petrovi (Jan 20,1-9). Děti se rozdělily do skupinek a každá ta skupinka hledala v evangeliu důležité zprávy.

Potom už se konečně děti přesunuly do tepla místní knihovny, kde každá skupinka hledala barevné útržky zprávy a soutěžily, kdo první bude mít zprávu složenou. A pak následovala konečně oslava, na kterou se děti moc těšily již celou postní dobu. Je zajímavé, jaký děti mají apetit, co vše dokáží sníst a co vše smíchat dohromady! Je libo slané brambůrky se šlehačkou? A myslíte, že to není možné? Kdybyste byli tento čtvrtek v křesťanském klubu, byli byste se divili, co děti dokáží zkonsumovat. Bohudíky, že nikomu nebylo po této oslavě špatně.

Zbylo i trochu času na hry. Mnohdy slýchám, že rodiče si stěžují, že děti pro hry a zábavu nemají ani čas se najíst. Ne tak děti z Kolinec, tam to platí obráceně: protože děti strašně rády jí a dlouho jí, nezbyvá obvykle naopak moc času na hry.

Bohužel oslava nemohla pokračovat slavením mše svaté, protože ve stejný den slavil náš otec biskup Jiří 70. narozeniny a

mnozí kněží včetně otce Václava byli přítomni této oslavě. Tak alespoň náš jáhen Jiří bohoslužbou slova s dětmi pokračoval v oslavě vzkříšení Krista.

Po bohoslužbě slova následovalo pro děti další překvapení. Protože, jak jsem v úvodu připomínal, byla zima, překvapení na ně čekalo v kostele. Každé dítě dostalo kelímeček a v kostele hledalo předem daný počet čokoládových vajíček a jedno Kinder-vajíčko s překvapením. S radostí hledaly vajíčka různě poschovávaná v lavicích a na kůru nejen děti malé, ale i větší. A my bychom si mohli vzít z nich poučení a dokázat se radovat a řádně oslavovat také ty velké události důležité pro náš život jako je vzkříšení Krista a to nejen teď o velikonocích. Měli bychom to dokázat i v každém všedním dnu, v každé situaci po celý rok, abychom dokázali zahnat smutek všedního dne a měli stále radost v srdci. Vždyť tato událost je velmi podstatná a stěžejní v našem životě. Mějme proto stále na mysli tu velkou událost a slovy známé písňe si stále připomínejme: „Kristus žije, aleluja!!!“

Jiří Kopelent

MARIÁNSKÁ ÚCTA

Blíží se měsíc květen, tedy měsíc, který věnujeme Panně Marii v každodenní májové pobožnosti, proto vyslechněme něco o úctě a modlitbě k Panně Marii z knihy Mariánské modlitby od Vojtěcha Kodeta:

V posledních desetiletích prožívá mariánská úcta v naší církvi místy velký rozkvět, jinde hlubokou krizi. Jsme svědky napětí mezi zbožností, která je velmi soustředěná na Pannu Marii, a zbožností, která se na Matku Boží vůbec neodvolává, protože ji vidí jako nebezpečí pro čistotu víry, jako „nános tradice“, od něhož je třeba se oprostit návratem k evangeliu. Jenomže v tradici církve se nám dochovaly nejen věci časově podmíněné, ale i skutečné poklady víry a cenné zkušenosti předešlých generací. Obojí můžeme vidět také v chápání místa a poslání Panny Marie v křesťanském životě. Někteří křesťané mají dnes za to, že modlit se k Panně Marii je nemístné, nebo přinejmenším zbytečné. Opomíjejí tak jeden z největších pokladů církve, jeden z velkých darů Božích církvi. Často přitom odmítavý postoj vůči mariánské úctě nebývá ani tak důsledkem zralosti nebo solidních znalostí pokladu víry, ale spíše výsledkem jednostranné formace, nebo dokonce reakcí na přehánění na druhé straně: ve snaze vzdát Matce Boží úctu, která jí i podle Písma svatého patří, mají někteří mariánští ctitelé snahu vytvářet jakési čistě mariánské náboženství se sektářskými prvky.

V úvodu ke své knize o růžencových tajemstvích píše jeden z největších teologů 20. století, že „křesťanská modlitba může dojít k Bohu jen po té cestě, kterou Bůh sám prokrestil, jinak vypadne ze světa do prázdna a podlehne pokušení, že bude považovat tuto prázdnotu za Boha, nebo Boha bude považovat za nic.“ Tou cestou je vtělené Slovo, Ježíš Kristus, který je nejen Slovem od Boha přicházejícím k nám, ale také Slovem vracejícím se k Bohu. Tato „cesta“ se k nám však dostala jen díky Panně Marii,

kteřá Slovo bezpodmínečně přijala, když řekla svoje dokonalé ANO. Od ní se učíme odpovídat na Slovo Boží také svým malým a nedokonalým ano, které smíme stále připojovat k jejímu dokonalému. Panna Maria je ta, která nás takto uvádí do plného společenství s Bohem, a to i v modlitbě. Kolem ní se apoštolové shromáždili v modlitbě před letnicemi a ona společně s nimi prosila za dar Ducha, kterého sama přijala v plnosti již při zvěstování.

Modlitba k Panně Marii má od nejstarších dob převážně dvojí podobu. Tou první je chvála, kterou věřící uznávají, že Bůh si Matku Boží vyvolil za nástroj svých velikých činů. Tento druh modlitby se opírá o Mariina slova, jak nám je zachoval evangelista Lukáš (Lk 1,46-55) ve chvalozpěvu „Velebí má duše Hospodina“ (Magnificat). Je to modlitba, ve které ona sama vyzpívala svoji chválu Bohu a také prorocky předpověděla, že ji od té chvíle budou blahoslavit všechna pokolení (srov. Lk 1,48). Magnificat se tak stal vzorem chvály a Panna Maria tou, která do ní uvádí, jak napsal sv. Petr Kanisius (+ 1597): „Maria, první a velká prorokyně Nového Zákona, navedla celý Boží lid, aby zpíval Bohu chválu a ukázala lidem, jak mají zpívat chválu nejen rty, ale i čistým srdcem a dokonalým duchem, když tuto podivuhodnou píseň zanechala církvi, aby se zpívala až do konce světa.“

Druhý způsob modlitby k Panně Marii je především prosbou o její přímluvu a zaklá-

dá se na odkazu Krista na kříži: „Hle, tvá matka“ (Jan 19,27). Kristus to řekl učedníkovi Janovi, který stál pod křížem, ale církev nás učí, že v jeho osobě odkázal svou matku komukoliv, kdo se stane Jeho učedníkem a přizná se k jeho kříži. Panna Maria žila a žije vždycky plně tím, čím žije její syn Ježíš, proto se tolik podílí na jeho plánu spásy. Jestliže Kristus je v nebi „na pravici Boží a přimlouvá se za nás“ (Řím 8,34), ona nedělá nic jiného. Sama se nazvala služebnicí Páně a v této službě pokračuje i nadále. Jakákoli naše prosba, kterou k ní vyšleme, prochází jejíma rukama směrem k Bohu, a jakákoli milost, kterou Maria pro nás získá, pochází od Boha, pramení v jeho lásce k nám. Krásně to vyjadřují některé východní ikony, které Pannu Marii znázorňují v přímluvném postoji, s hlavou pokorně skloněnou a s dlaněmi obrácenými vzhůru k nebi, v přijímajícím postoji (deisis).

Křesťané Západu i Východu od nejstarších dob dosvědčují důležitost víry v účinnost modlitby k Panně Marii. Za všechny si uveďme alespoň dva. Církevní učitel sv. Bernard z Clairvaux (~ 1153) napsal: „Každý, kdo víš, že ve vlnobití tohoto světa se spíše zmitáme uprostřed bouří a větrů, než kráčíme po pevné zemi, nespouštěj oči z této zářící hvězdy, nechceš-li, aby tě bouře pohltila. Opřou-li se do tebe vichry pokušení, narazíš-li na skaliska

soužení, k hvězdě se dívej, Marii vzývej! Jsi-li zmítán vinami pýchy nebo ctižádosti nebo nactiutřačství nebo žárlivosti, k hvězdě se dívej, Marii vzývej! Otřásá-li lodkou tvé duše hněv, lakomství nebo svody těla, dívej se k Marii! Jsi-li poděšený velikostí svých hříchů, zmatený nečistým svědomím, přestrašený hrůzou před soudem a už tě pohlcuje hlubina zármutku a propast zoufalství, mysl na Marii! V nebezpečích, v úzkostech, v pochybnostech na Marii mysl, Marii vzývej! Stále ji měj na rtech, stále ji měj v srdci. Chceš-li, aby se za tebe přimlouvala, buď pamětliv příkladu, který dala svým životem. Následuješ-li ji, nezboudíš, prosíš-li ji, neupadneš do zoufalství, myslíš-li na ni, nechybíš, drží-li tě, neklesneš, chrání-li tě, nemusíš se bát, vede-li tě, neunavíš se, je-li k tobě milostivá, dojdeš k cíli.“

Jan Kronštadtský (+ 1908), moderní ruský pastýř duší a mystik, dosvědčuje: „Když ses odhodlal pomodlit se ke Královně, Matce Boží, dřív než se začneš modlit, buď už přesvědčen, že neodejdeš s prázdnou. Je vhodné a důstojné, abychom tak mysleli a s takovou důvěrou se modlili. Maria je Matka milosrdenství, Matka Božího Slova, jehož milosrdenství je nekonečné. O jejich velkých a bezpočetných milostech mluví všechny křesťanské církve po všechny věky.“

Jiří Kopelent

POJEDEME NA VELEHRAD?

Na svátek sv. Cyrila a Metoděje, v pátek 5. července t.r., vyvrcholí Národní poutí na Velehradě oslavy 1150. výročí příchodu našich věrozvěstů na Moravu. Na tuto mimořádnou pouť byl pozván i papež – původně Benedikt, teď i František. Zdá se velmi pravděpodobné, že sice nepřijede, ale pošle svého legáta. Už více let předchází hlavní pouti na Velehradě také „Dny lidí dobré vůle“ s bohatým programem.

Bylo by tedy velmi dobré se na Velehrad vypravit! Je to ovšem daleko, takže jak to provedeme? Jedna varianta je vyrazit v pátek 5. 7. ve 3.00 ze Sušice (cesta trvá cca 5 hodin) a přijet na Velehrad před hlavní bohoslužbou.

Kolem 16.00 hod. se pak vypravit na zpáteční cestu. Jiná varianta je dvoudenní zájezd – to by ale znamenalo vzít si ve čtvrtek dovolenou a zajistit ubytování. (Varianta cesty na pátek a sobotu – volné dny – není zrovna moudrá, protože by se stejně muselo vyrazit v noci a přijelo by se na závěr hlavního dění.) Cestovné vychází asi na 500,- Kč za osobu. Prosíme o vyjádření vašeho zájmu o tuto pouť do 14 dnů, tedy do 12. května, abychom pak mohli podniknout další kroky.

Cyril a Metoděj
1150 let

CHYSTÁ SE:

2. 5. 18.00 zahájení poutní sezony na Andělíčku – mše sv. + májová pobožnost
4. 5. 9.00 pěší putování **za Pannou Marií do Strašína** – mše sv. ve 14.00
8. 5. **Kladruby** (u Tachova) – pouť ke 20. výročí vzniku plzeňské diecéze – **farní pouť**
odjezd autobusu 7.30 od kostela, cena 150,- Kč dospělí, děti zdarma
9. 5. 19.30 komunitní centrum – přednáška z cyklu P. Tomase: V co vlastně věříme?
11. 5. 15.30 klášter: svatodušní **duchovní obnova** (vede P. Vendelín Zboroně)
16. 5. 9.00 **Nepomuk: poutní mše sv.** s biskupem Pavlem Posádem (vikariátní den)
17. 5. 19.30 kino: **přednáška Kateřiny Lachmanové: Hranice ve vztazích**
18. 5. 14.00 **Mouřenec: 20 let od obnovení života farnosti** – mše sv. s generálním vikářem
mons. Adolfem Pintířem a německými rodáky
19.00 kostel sv. Markéty Kašperské Hory: **svatodušní vigilie**
21.00 kostel sv. Václava Sušice: **svatodušní vigilie**
19. 5. 9.00 děkanský kostel Sušice: **udílení svátosti biřmování** (biskup Pavel Posád)
23. 5. 19.30 komunitní centrum – přednáška z cyklu P. Tomase: V co vlastně věříme?
24. 5. 19.00 **Noc kostelů** – program u sv. Václava, sv. Felixe a Matky Boží
30. 5. 18.00 **„Boží Tělo“ na Andělíčku** – s P. Tomasem za doprovodu Solovačky
červen: **modlitba mládeže** vikariátu Sušice-Nepomuk za českobudějovickou diecézi
1. 6. České Budějovice: **otevření opravené katedrály**, svěcení oltáře
2. 6. 9.00 Sušice, děkanský kostel: **první svaté přijímání dětí**
8. 6. Nalžovské Hory: **vikariátní dětská pouť**

LETNICE V SUŠICI

Slavnost Seslání Ducha svatého

Sobota 11. 5. – klášter kapucínů

PŘÍPRAVA: DUCHOVNÍ OBNOVA

16.00 - duchovní slovo P. Vendelína Zboroně z Velhartic

16.30 - adorace, svátost smíření a přímluvná modlitba

18.00 - mše sv. a májová pobožnost

19.00 - večer chval u sv. Felixe

Pátek 17. 5. – 19.30 - sál kina

PŘEDNÁŠKA ČKA „Hranice ve vztazích“

PhLic. Kateřina Lachmanová, ThD.

Sobota 18. 5. - 21.00 - děkanský kostel

SVATODUŠNÍ VIGILIE – mše sv. s lucernáři

Neděle 19. 5. - 9.00 - děkanský kostel

MŠE SV. ZE SLAVNOSTI SESLÁNÍ DUCHA SV.

s udílením svátosti biřmování **biskupem Pavlem Posádem**

po mši sv. přátelské povídání na farní zahradě – všichni jsou zváni